

a pak navštívil se časem přetékající...
#22620: bude trochu zrychlil: 19. srpna a chvilku
srděho Víta na pražské hrady, pak přišel na
Heroniánské náměstí je ^{hrady} hrady, už a odtud
je na mrazu tráva. Při taroik, jasně a kříže
dla agentury má stále plus práce. "Jsem profíci, tato
rání činnost podporujeme ale jsem kvůli jinému
jako je to uopak. Dřívce to máš tady, máme
motto je: pomáhat a, pomáhat a, pomáhat si. Pomá-
jeme například děti, ženám je pomáhat a jejich
základních kamů, i když a o podobu dětí a
něm pomáhat i jiné příběhy, už by, kteří nám
byly předešlé...
předešlé obrovitky a blaží - upravují
některé opravovat si upravovat historii, má
je a kříže, podobu některých úst, má
dla, se jista se na ni podporují. Laci jsou
největšího uplatnění podobu jasně tuda a
předešlého kříže. Dvaadvacet některých bláznů

130

neobyčejných příběhů
ze života lidí,
které vás pobaví

JINDŘICH KRAUS a LIDÉ pro LIDI

KRAŤASY

Jindřich Kraus
a lidé pro lidi

Kraťasy

PRAGO/LINE

Krtašy

JINDŘICH KRAUS
a lidé pro lidi

Krtašy

Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE
Praha 2009

© Jindřich Kraus
© Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2014
ISBN 978-80-87872-32-1

Předmluva

Kraťasy* ze života lidí nejsou jenom příběhy pro pobavení a pro poučení, ale ukazují různorodost myšlení lidí, jejich vyjadřování a přenášení myšlenek pro ostatní. Autoři jsou z různých míst naší země a někdy je znát v jejich tvorbě odraz koloritu místa, kde žijí oni nebo hrdinové jejich příběhů. V uspěchané době tak mohou ostatní, kteří nemají čas na cestování po naší krásné zemi alespoň malinko nahlédnout pomocí své fantazie do jiného města nebo vísky, kde se kraťas odehrál.

Projekt Kraťasy nakladatele Jindřicha Krause se také stal možností realizace tvorby neznámých autorů, ale i zpovědí obyčejných lidí, pro které jsou Kraťasy určeny.

Věříme, že si každý najde chvílku ve vlaku, v metru, u lékaře nebo prostě v posteli, aby si přečetl postupně krátké, ale skutečné a někdy až neuvěřitelné příběhy ze života. Možná že v některých z nich poznáte sami sebe nebo váš podobný prožitek. Možná že usednete a napíšete také příběh, který v dalším pokračování projektu Kraťasy oslní a pobaví ostatní.

Věřte, že úsměvu a humoru, který je k životu tak potřebný, je stále méně! Nám stačí, když se alespoň nad čtením kraťasů trochu usmějete, protože smích vám sluší!!!

autor a nakladatel Jindřich Kraus

* Kraťas je nový literární útvar, který čerpá z reality života. Příběh nesmí být smyšlený a autor zaručuje jeho autentičnost. Obsahuje úvod, stať a překvapující závěr. Rukopis Kraťasů by měl být dlouhý tak na půl strany A4 ve dvanáctibodovém písmu a pokud možno nepřesáhnout stranu A4.

Poznámka nakladatele:

V této knížce některá dílka vymezený rozsah přesahují. Byla tak literárně zdařilá, že nám bylo líto je zkrátit.

Motto:

Život je jeden velký příběh, který má množství epizod. Jsme jen jeho protagonisté s různou mírou nasazení. Naše myšlení, fantazie, představivost nám dává nekonečné možnosti určit obsah a směr našeho konání, prožívání, snění. Existují jen maličké okamžiky, kdy se dotkneme křídel andělů, a pak jako neposlušný Ikaros se řítíme po hlavě na dlažbu pragmatické reality. Zaplaťpánbůh, že existují tvrdá dna, abychom se mohli odrazit a zase se na chvíli přiblížit věčnosti nemající konce ani rozměru. Občas vedeme zbytečné žabomyší války, hledáme odpovědi na otázky, ale nenacházíme ta správná slova. S velkým úsilím sbíráme střípky štěstí, lásky, korálky radosti i smutku a navlékáme je na nit života – osud. Je někdy velké umění sdělit svůj pocit, náladu, prožitek, najít ta citlivá slova a předat dál svoji jiskřičku jen tak, protože vlastně o nic nejde. Právě v tom já cítím jeden ze zázraků člověčenství, a proto píšu své příběhy.

Eliška Melicharová

Absolutní spolehlivost

Jindřich Kraus, Praha

Kdo sedí doma u televize, těžko může zažít nějaký příběh. Já, protože vystupuji se svým pořadem S knihami se kamarádím a zpívám lidem po celé republice, příběhy sbírám a všímám si i příběhů ostatních.

Jeden takový se stal nedávno na mém podzimním vystoupení. Jsem moc rád, že již mám okruh fanoušků, tedy spíše fanynek. Jedna z nich je paní Vendulka. Dosud nevynechala ani jediné vystoupení, kromě posledního koncertu v Karlínském divadle, kam přišla se svým manželem o jeden den později.

Vendulka má úžasného manžela, který toleruje její kulturní zájmy, ale sám se akcí neúčastní. Zato je však své manželce kdykoli k dispozici, aby ji odvezl autem domů, do místa vzdáleného třicet kilometrů od pražské městské dopravy. Většinou čeká trpělivě na určeném místě, v čase určeném svojí Vendulkou.

A tak, po ukončení mého vystoupení na okraji města, mi moje milá fanyнка nabídla odvoz autem svého nadmíru spolehlivého manžela: „Proč bys jezdil tramvají, když my tě odvezeme, kam budeš chtít. Karel tu bude každou chvíli, respektive, už tu měl být! Říkal, že zavolá mobilem.“ Čekal jsem na „spolehlivého Karla“ asi hodinu. To už byla Vendulka značně nervózní. „To mi Petr ještě nikdy neudělal, aby nepřijel!“ Také zkusela dovolat se na manželův telefon. Marně!

Když mi odjelo několik posledních tramvají směřujících do centra a já byl už značně prochladlý, rozhodl jsem se, že pojedou poslední noční tramvají. Vendulka, zjevně nešťastná, nastoupila se mnou. Vzhledem k nastalé situaci a vzdálenosti místa bydliště mé obdivovatelky jsme s mou ženou, která celou dobu trpělivě čekala se mnou, uvažovali, kam ji uložíme v našem malém bytě s jednou postelí.

Už jsme se blížili do cíle, když vtom zazvonil Vendulce mobilní telefon. Přestože jsem seděl několik míst za ní, vidím z dálky, jak se jí rozšířil obličej úsměvem. Celá šťastná nám přišla oznámit: „Vše je vysvětleno! Ten můj starej přijel tak jak jsme se domluvili! Jenže když mi chtěl zavolat, tak zjistil, že místo mobilního telefonu si přivezl z domova, v tu chvíli tak vzdáleného, ovladač na televizi! Tak se musel vrátit domů a teď mi celý nešťastný volá!“

Ach, ta láska lázeňská

Eliška Melicharová, Praha

Láska je láska, když choděj kluci s holkama a holky s klukama... ááá! Kvete v každém věku a ve Františkových Lázních bují na každém rohu. Prostě všude.

Milióny malých záludných amorků číhají se svými šípy a vyhledávají terče. Jsou sice neviditelní, ale vždy připraveni napnout tětivu a šup, šup, už v tom lítáme. Ženy v lázních zapomínají na nemoci, trápení, problémy a překážky běžného života. Utopí je v uhlčité koupeli, vypotí při bahenních zábalech nebo je vymáchají v bazénu a bublinkách. Svalstvo a mysl jsou pak nebezpečně uvolněny, takže obranný systém funguje pouze na 50 %, a to je právě ten správný okamžik, kdy návštěvníci z Marsu spouštějí startovací systém.

Plejáda lázeňských šviháků začne kroužit a žádostivým kukučem mapovat terén. Postupně se kruhy zmenšují a uzavírají, když narazí na vhodný objekt, který by stál nejen o tanec, ale i za hřích. „Paní, máte okouzující úsměv, na ten já mám velkou slabost. Jste tak příjemná, prostě kus!“ Milá slova neurazí, nezraní, spíše naopak. Oslovená žena se rozzáří, začne se ještě více cenit, vždyť jí úsměv sluší, nebude se přeci tvářit jako mračící se obluda. Jsme v lázních, prožíváme lahody a k nim určitě smích patří. Útočník z Marsu disponuje mimořádnou municí: provokující sexy kolínskou, několika páry bot, těmi nejlepšími obleky z domácího šatníku, tuctem košil, nejlépe ve svěžích barvách, jiskrným zrakem a velkou touhou. Pořádný švihák nemusí vypadat jako Alain Delon. Je důležité, aby měl šarm a udržel myšlenku i moč. Úzkostlivě na sebe dbá a jeden by řekl, že je jako ze škatulky. Mamča i pračka zůstaly doma, ale světe div se, umí si vyprat, vyžehlít a snad i zašít díry na slipech. Šíkula jeden! Guth-Jarkovský se v hrobě jistě spokojeně usmívá, neboť náš švihák má společenské chování na úrovni a ví, co se sluší a patří, aby se dáma v jeho přítomnosti cítila skvěle.

Ta potom vzpomíná na svého taťku a životního partnera jako na pohodlného nevychovance, který se nechá obskakovat a ani nepoděkuje, jako na brutální skutečnost. Uvědomí si, co je třeba doma dohnat, ale nedbá a podléhá kouzlu okamžiku. To je paráda, myslí si, dvoří se mi úplně cizí chlap a dává do toho tóóólik energie. Ten můj jen většinou vrčí a občas si připadám jako Temelín, jen abych byla vůbec schopna mnohaleté manželství přežít.

Vše příjemné a krásné utíká mnohem rychleji, než bychom si přáli, a tak i pobyt v lázních přímo letí. Švihák má již za ta léta praxe hromádku lázeňských lásek v srdci, tedy ví, jak na to, a většinou s nezáludnou otevřeností a uhrančivým pohledem jde rychle na věc. Ty tam jsou morální mantinely. Ani bible na každém pokoji mu nezabrání v akci. Tančíme, bavíme se, protože chceme, a erotické klima houstne. Jsme jen jednou na světě, proto buďme na sebe hodní, k sobě pozorní, milí a mějme se rádi. Ale šup, šup, čas letí! Plaveme v hlubokých vodách mělkých lázeňských lásek. Jen neztratit dech a nezapomenout aspoň

jeden plavecký způsob. Františkolázeňští amorci střílejí o sto šest. Asi mezi sebou soutěží a pak se určitě někde chechtají, jak dokážou zacloumat se srdíčky pacientů a pacientek.

Dámy v letech se rozjasní a začnou se chovat jako holky ze školy či školky. Na chvilku uvěří a třeba se nechají polapit a stanou se na dobu určitou milenkami a lázeňskými manželkami. Prožijí si svůj příběh a těší se při odjezdu na příští rok, kdy opět uzří své ctitele a stráví s nimi další nezapomenutelné okamžiky. Lázeňští šviháci se potom vrátí domů, do svých baráků se svěží zelenkavou fasádou, k manželkám, bohužel, bez svěží fasády. Pochválí se, že léčebný nápor s tanečním maratonem, alkoholem a milováním ve zdraví přežili, a jede se dál.

Jojo, svět chce být klamán. Léčivý efekt lázeňských lásek bývá mnohdy neuvěřitelný, a proto odpuštěme našim švihákům jejich frivolnost. Kdyby se energie, kterou jsou schopni vydat, dala spoutat a využít třeba v zemědělství, to by byla úroda! Jen je nechme, ať se snaží, protože bez nich by františkolázeňští amorci byli bez práce. Jsou to takoví malí, ale šikovní šibalové!

Autobus č. 203

Jiří Poláček, Praha

Ty mladší je třeba trochu „uvést do děje“. Bylo to v době, kdy v Praze jezdily autobusy městské hromadné dopravy, ale nebylo ještě metro. A autobusy jezdily třeba jen v určité části Prahy, ale také napříč z okraje na okraj.

Na magistrátu rozhodli, že ty „dálkové autobusy“ budou zastavovat jen občas, zejména v hlavních stanicích. A aby to cestující poznali, začínala jejich čísla dvojkou. U řidiče byla taková pokladnička s plexisklem, aby bylo vidět na peníze. Pokladnička měla páčku a předepsaný postup. Do otvoru se hodila koruna, zatáhlo se za páčku a cestující si utrlh lístek, který z jiné štěrbiny vylezl. U jedničkových autobusů se házela koruna, u dvojkových koruny dvě. Mince cinkaly a zkušené ucho řidiče vše registrovalo.

Tento příběh se odehrál jednoho krásného červnového dne. Bylo po dopravní špičce a já jel autobusem číslo 203 z Novodvorské do centra. Teď jsou to čtyři stanice na Kačerov a jste tam metrem co by dup. Autobus byl zaplněn jen z poloviny a panovala ospalá nálada.

Jenže na příští stanici nastoupil takový čiperný děda, hodil do pokladničky jednu korunu, zatáhl za páčku, vzal si lístek a šel si sednout. Řidič zachytil zvuk jedné koruny a povídá docela klidně: „Dědo, tohle je dvoustovka.“ „Já vím,“ odpověděl děda, také klidně. „Ale to musíte do pokladničky hodit koruny dvě, abyste mohl cestovat,“ řekl na to řidič. „Já jedu jen dvě stanice,“ kontroval děda. „I kdybyste jel jen jednu stanici, tak musíte zaplatit koruny dvě,“ podle pravdy odpověděl řidič.

Autobus se velmi rychle probíral z klidu, cestující vycítili, že se jedná o dva zkušené soupeře a že bude legrace. „Bud'to zaplatte dvě koruny, nebo si vystupte. Já dál nepojedu.“

A zvedl se ze sedačky a postavil se nad dědu. Sem tam se už někdo začínal tlumeně smát.

„Dobře, tak já si vystoupím,“ začal ustupovat děda, „ale vraťte mi tu korunu.“ „To nejde, dědo. Pokladnička je zaplombovaná a bude protokolárně otevřená až večer v depu. Já se do ní nedostanu,“ vysvětloval řidič. „Ale já tam mám tu svou korunu. Vraťte mi ji.“ A zůstal sedět. Řidič, že to nejde, děda, že ji chce. Předváděli krásný slovní ping-pong a výsledek si nikdo nedovolil tipnout. Řidiče to přestalo bavit, vytáhl z kapsy korunu a už dost vztekle ji podal dědovi. „Tak a teď už koukejte, dědku, vypadnout, ať můžeme jet!“ zasyčel.

Děda klidně vstal, pomalu popošel k otevřeným předním dveřím, hodil tu korunu do pokladničky a povídá: „Tak už tam máte ty koruny dvě a můžeme jet dál.“

Studenti, duchodci, ale vlastně všichni jsme se smáli na celé kolo, tedy autobus číslo 203.

Autobusový zájezd

Míla Falta, Žamberk

Před třiceti lety jsme byli na autobusovém zájezdu ve středních Čechách. Byl krásný horký letní den, ale byla i velká žížeň a tudíž se hodně pilo. Po projití všech památek a muzeí jsme nasedli do vozidla a ujížděli k domovu.

Po několika kilometrech se ukázalo, že se musí udělat zastávka na čurání. Šofér samozřejmě souhlasil, ale ptal se: KDE? Nikde tam nebyl les ani houští. Když ženy hrozily, že jestli jim nevyhoví, tak mu počurají autobus, dal si konečně říct a zastavil. Takže muži na příkop a ženy dozadu na silnici za autobus.

Muži byli s návratem rychlejší a jakmile nastoupili, šofér nastartoval a ujel asi 20 metrů. Ženy vzadu ještě sukně hore, kalhotky dole a na prašné vozovce jenom samé loužičky.

Když ženy doběhly, museli jsme šoféra bránit, aby byl schopen dovézt nás zpátky domů.

Balon pro muže a internet

Eliška Melicharová, Praha

Za 28 let práce ve školství jsem se vycvičila do funkce předsedkyně předmětové komise všech tělocvikářů, tedy stala jsem se „ředitelkou přes kotrmlce“. Ostatně na ty máme být vždy připraveni, a mějme tedy všechny své smysly co nejlépe pohromadě.

Tělocvikáři si ničí své tělo hlavně v tělocvičně. Do vyšších pater jedou raději výtahem, neboť si šetří svůj velmi „ošoupaný“ pohybový aparát. „Žít se tělem“ je někdy fyzicky ná-

ročná práce. Centrální kabinet TV je umístěn v blízkosti tělocvičny. Jako správný „šéf“ mám na stole počítač. Jsem poněkud starší struktura, ale věřte nevěřte, stal se mým dobrým kamarádem. Už si neumím představit život bez jeho pomoci. Prostřednictvím počítačové sítě jsme všichni ve škole propojeni, o všem včas informováni a volný přístup na internet nám nabízí mnoho možností. Stačí učinit několik správných pohybů, ťuk, ťuk, ťuk, a pošlete zprávu, komu jen chcete. Spojení přes e-mail je super. Dostávám mnoho zpráv nejen pracovních. Internet bleskově reaguje na soudobou politickou situaci a někteří „šikulové“ tak baví obrovský počítačový národ. Objevíme například ministra vnitra v plavkách na visuté hrazdě, ministryni školství v negližé a manželku předsedy vlády jako obludu. Nekonečná směsice nápadů někdy podařených, někdy bohužel ne. Také kolují různá povzbudivá poselství nebo „sprostárničky“. Moji známí mě občas překvapí i podařenou nepřístojnou přílohou.

„Relaxační balon pro muže“ je právě jednou z nich. Na pohyblivém obrázku vidíme nahého urostlého muže (úplně všude „bez“), jak vykonává rytmické pohyby na velkém nafouknutém fyzioballu, rehabilitační pomůcce. Výjev působí velmi komicky, protože zoufalec je vytrvalý a asi spokojený. Záběr je situován zezadu, takže je vidět úplně všechno a cudný divák se musí nutně zapýřit. V ženském kabinetu obraz způsobil pozdvižení. „Ha ha..., pošli mi to, to nemá chybu, to musím ukázat manželovi!“ ozývaly se hlasy kolegyně. Tak tedy jóó, učiním ťuk, ťuk, ale mezitím vstoupí do kabinetu dotěrná žákyně, rychle reagují a mažu „sprostárničku“ z obrazovky. To jsem si ale ulevila, nevychovaná jedna, bez zaklepání! Přepošlu chlapce v akci později. Zvoní! Jdeme do procesu! Hodiny utíkají a já mám upřímnou radost z pohybu. Jen jestli ji mají i žáci?! Pracovní den se schyluje ke svému závěru. Ještě musím vypracovat zprávu pro pana ředitele. Úkol je úkol, proto sedám k počítači a soustředěně stylizuji úspěšnou činnost předmetové komise TV. Výsledek je super, šlo to jako po másle, jsem přece češtinářka. Už jen napsat e-mailovou adresu a šup, šup a ťuk, ťuk a zpráva je odeslána. Jen se ještě podívám, zdali byla skutečně odeslána. Ano, ano, vše je OK, ale co to tam je za přílohu? ÁÁÁ SAKRA – „relaxační balon pro muže“! Hodiny se zastavily, zeměkoule se přestala točit, nastalo totální zatmění. Tepová frekvence vyskočila nad hraniční hodnotu a srdíčko se rozbouřilo na poplach. Tak, paní předsedkyně TV, to se nepovedlo! Ťuk, ťuk se nedá vrátit a příloha varovně zeje na obrazovce počítače. Pane řediteli, já jsem jinak velmi slušné děvče a za přílohu nemohu, co mám sakra dělat? Co si asi o mně pan psycholog pomyslí, když si při čtení zprávy vzpomene na udílené rady tělocvikářky, jak si jí jednou stěžoval na bolesti pohybového aparátu. Pane řediteli, cvičení na velkém baloně je pro záda a vaše tělo to nejlepší, co můžete udělat. Ale přece úplně jiné pohyby než v té příloze, to je jasné! Co dál? Zavolám sekretářce ředitele, ta dokáže velké věci pro momentálně malilinkatou učitelku. „Dášo, jsem v průseru, co s tím?!“ pláču do telefonu. „Bud' v klidu, správce sítě to vymaže, hi hi hi...“

Pan ředitel je moudrý a velkorysý člověk, ale jeho reakci si neumím představit. Jsou chvíle, kdy z nevinné humorné příhody se rozvine tragikomické drama jedné tělocvikářky. Proto bud'me pozornější, mějme smysl ve střehu, ale kdo to má pořád vydržet?

Batoh s překvapením

Věra Končická, Zachrašťany

Náš závod každý rok pořádal zájezd do Krkonoš. Tentokrát jsme měli společně poznat pramen Labe, vodopád a další krásy našich hor. Vyšli jsme z Harrachova a bylo nás asi 30. Na pochod jsme se dobře vybavili oblečením i jídlem. Den byl jako malovaný a my plni síly a radosti. Každý si šel svým tempem a já se ocitla v šestičlenné skupině ostřílených horských harcovníků.

První zastávka s občerstvením byla u Vosecké boudy a na další cestě už jsme začali odkládat svršky, protože kromě nádherné vyhlídky jsme měli ještě navíc nádherné počasí. Batohy se plnily svetry a já si vzpomněla, že mám v kapsičce kyselé bonbony. Nabídla jsem je ostatním a měla takový úspěch, že si je kolegové začali brát z mého batohu sami.

Cesta ubíhala a pomalu jsme se blížili k prameni Labe, když jsem najednou pocítila únavu. Batoh jako by ztěžkl a svetry mě tlačily do zad – u pramene je musím srovnat, říkala jsem si, ale zdálo se mi, že už tam snad ani nedojdu. Nabízela jsem dceři, aby mi batoh vzala, ale odpověď zněla: Ten kousek ho ještě doneseš...

Nakonec jsem k prameni dorazila. Bylo tam plno turistů, hlavně cizinců. Shodila jsem batoh ze zad, otevřela jej a nevěřila svým očím. Namísto svetrů – kameny.

Dávali mi je tam po cestě ti naši dobráci, zatímco já si myslela, že chodí na bonbony, a statečně vláčela těžký náklad nahoru.

Neumíte si představit toho smíchu, když jsem začala kameny vyhazovat. Jako odškodnění jsem dostala na Labské boudě kafíčko.

Na zpáteční cestě už jsem si dávala pozor, a když jsem se ještě postupně zbavila zásob jídla a pití, šlo se mi docela lehce...

Na zájezdy s naší partou vzpomínám dodnes velmi ráda. A tak výletům a našim horám Zdar!

Benátky

Libuše Vychopeňová, Hradec Králové

Pro nás, kterým minulý režim nedovolil téměř nikam vycestovat, připadaly otevřené hranice v roce 1990 jako zázrak. Chopili jsme se jakékoliv příležitosti, jenom abychom něco ze světa viděli. Tenkrát se uskutečnil bezpočet podnikových zájezdů, jejichž organizace spočívala v objednaném autobusu a jinak nic – žádné zajištění ubytování, hygiena nahodilá. Takže autobus byl jediným jistým bodem těchto putování.

Jedna taková cesta mě a mého manžela zavedla do Benátek. Městem jsme byli okouzleni, nevynechali jsme nic, co nám tištěný průvodce doporučil. A tak jsme se dostali také ke Kanálu Grande. Dočetla jsem se, že se do Kanálu, byť na pohled krásného, dostávají splašky z téměř celého města, přesto mě ale napadlo zjistit, jak je v něm teplá voda. Po celém břehu do vody vedly hezké, široké a nízké schody. Co jsem ovšem neviděla – že byly potaženy bezbarvým slizem. A tak když jsem stoupla na první schod, podjely mi nohy a já jsem po zadku pomalu klouzala na druhý a pak třetí schod. Manžel, který stál vedle na malém dřevěném molu, uviděl moje potíže, chytil mě za ruku a popotáhl nahoru. Kroutil hlavou, jak vůbec mě něco takového mohlo napadnout, a odcházel. Bohužel mě z vody jenom popotáhl, ale nevytáhl. A já jsem začala svoji klouzavou cestu do kanálu opakovat. Vodu jsem měla až pod bradou a hlavou mi blesklo, že budu muset začít plavat. Z vody mě vytáhli tři italsí výrostci. Vůbec jsem jim neměla za zlé, že se div nad mým počínáním neumlátili smíchy, hlavně že mě opustili, až když jsem stála na pevné zemi.

Autobus s našimi věcmi měl být otevřený až za 4 hodiny, a tak jsem dál procházela Benátkami a oblečení na mně, díky hezkému počasí, pomalu prosychalo. Když jsem pak v autobusu požádala spolucestující, aby mi umožnili celou se převléknout, veselé poznámky nebraly konce. A ještě nyní, když někoho z tehdejšího zájezdu potkám, neopomenou mi mou nedobrovolnou koupel v Kanálu Grande připomenout.

Bezdomovci

Námět: Jindřich Kraus Napsala: Věra Matějčková

Žijeme v době, ve které se často setkáváme s jevem dříve neznámým, dnes však velmi častým. Jsou to lidé bez domova. Bydlím v lokalitě, která je těmito lidmi hojně navštěvovaná, za léta jsem si již přivykl je potkávat a po pravdě řečeno, i když si to ne všichni zaslouží, měl jsem v sobě jistý pocit soucitu s nimi. Myslím, že ne každý se o tento osud zasloužil sám. Jistě jste si všimli, že píší o soucitu v čase minulém, správně, až do nedávné příhody tomu tak bylo.

Jednou v sobotu jsem si řekl, že bych měl udělat pořádek ve sklepě, kde se mi začaly hromadit různé věci, zvláště pak knihy. Teď vás musím seznámit s důležitou informací. Náš dům je velmi moderně vybaven, proto máme sklepy zabezpečené alarmem a každý z nás vlastní malou krabičku, jakési ovládání tohoto alarmu. Ne všechny technické vymyšlenosti bývají dokonalé, a tak se již několikrát stalo, že některý z nájemníků, přestože zadal správný kód, rozezvučel celý dům nepřijemnou sirénou.

Vzal jsem si tedy klíče a ten zázrak moderní techniky a vyrazil jsem na úklid. Když jsem vyšel ven z domu s první várkou papírů určených k vyhození, stáli u popelnic dva bezdomovci a třídili své úlovky na hromádky podle použitelnosti, něco na sebe, něco do sběru,

zbytek nejspíše na zkrášlení svých příbytků z kartonu. Snažil jsem se umístit své papíry do popelnice k tomu určené, lehce přeplněné, a po chvílce se dobrá věc podařila. Vrátil jsem se tedy zpět do sklepa a pokračoval v započaté práci, když najednou začala houkat ta příšerná siréna. Snad si dovedete představit, jak jsem se lekl. Hned jsem začal po kapsách hledat ovladač, abych alarm vypnul, leč marně. Napadlo mě, že jsem ho ztratil někde venku, a tak jsem vyběhl z domu a hledal jsem ho cestou k popelnicím. Když jsem došel až k nim, všiml jsem si pohledů těch dvou chlapíků, kteří ještě stále rozšiřovali svůj majetek, a jednoho z nich jsem se zeptal, zda nenašel onu malou černou krabičku. Podíval se na mě, krátce se zamyslel a pravit: „Jo tak tu má Lojza,“ a odvrátil zrak směrem ke kolegovi. Ulevilo se mi, avšak předčasně. Když jsem druhého muže požádal o vrácení ztracené věci, spustil křik a bránil se, že nic takového nemá. Přesto jsem se snažil vysvětlit mu, že ta věc pro něj k ničemu není, že mu dám padesát korun, když mi tu zbytečnost vrátí, ale narazil jsem na další vlnu odporu. Chlapík popadl na zemi ležící tašku a dal se na útěk. Chvilku jsem běžel za ním, ale vzdal jsem to.

A tak jsem toho dne přišel nejen o ovládání alarmu, nýbrž i o iluze o tom, že u bezdomovců slušným chováním k nim docílím stejného chování u nich. Krabičku si koupím novou, ale pochopení pro tyto lidi a lítost k nim jsem ztratil nadobro.

Blondátá panenka

František Bíba, Rychnov nad Kněžnou

Při jedné pěší túře po Pardubicích objevila manželka s tehdy čtyřapůlletou dcerkou nevelký obchod s hračkami. Ve výkladní skříni dominovala asi 40–50centimetrová panenka s blond vlásky, modrýma očima a kouzelnými šaty. Naší dcerce doslova učarovala a hned zadonila, aby jí ji maminka koupila. Peněz jsme nikdy neměli nazbyt a k tomu nedávné stěhování, zařizování bytu atd., zkrátka, maminka ji odkázala na pozdější dobu, že brzy budou Vánoce, a tak, bude-li hodná, možná jí panenku přinese pod stromeček Ježíšek. Dcerka se uklidnila, ale kdykoliv spolu jely jediným červeným trolejbusem v Pardubicích do centra města, musely se zastavit u blondáté panenky.

Snad nikdy předtím ani později se Barborka tak netěšila na Vánoce. Jednou, ke konci listopadu, si hrála s dětmi před domem. Přestože ji manželka co chvíli kontrolovala oknem, najednou ji neviděla. Seběhla před dům, a dítě nikde. Po zoufalém hledání i za přispění spolubydlících jí jedna žena, která se vracela od trolejbusu, řekla, že podobnou holčičku s copánky viděla utíkat k trolejbusové zastávce. Manželka se tam rozběhla a z točny naštěstí zrovna přijížděl červený trolejbus. Řidič, který Barborku znal, protože se spolu často bavili, ženě sdělil, že skutečně holčičku zahlédl při poslední jízdě nastu-

povat do jeho vozu, myslel, že maminka jede s ní a že ji asi přehlédl. Když trolejbusem konečně dojžděli k hotelu Veselka, uviděla dcerku, jak stojí u krámu s hračkami a dívá se na zaslíbenou panenku. Pamatovala si už, kde ze svého červeného trolejbusu vystoupit. Manželka se rozběhla za ní a hlavou jí proběhlo, jak veliké štěstí dcera měla, že coby malý človíček dokázala bez nehody přejít tak širokou a rušnou třídu za svým idolem.

Manželka se nejdřív radostí a štěstím rozplakala a teprve potom dcerce mírně vyhubovala, co se jí všechno mohlo stát. Ona ale byla celou dobu opřena ručičkami o tabuli výkladní skříně, nosánek téměř na skle, upřeně hleděla na blondatou panenku a jako na omluvu prý řekla: „Když já jsem se musela jít podívat na moji panenku, jestli ji někdo nekoupil a Ježíšek mi ji nebude moci dát pod stromeček.“

Nezbývalo, než zajít do krámu, panenku si prohlédnout zblízka a dokonce i pochovat. Manželka se s prodavačem domluvila, aby jí ji asi týden (do výplaty) uschoval, a bylo po problémech. Pod stromečkem skutečně a jako nejcennější vánoční dárek byla. Dcerka si panenku natolik zamilovala, že ji měla až do své svatby v 19 letech, kdy jí několik měsíců vyhradila čestné místo na ustlaném manželském loži.

Burčák

Jana Skácelová, Brno

Konečně jsme celá rodina docestovali do Chorvatska. Byla jsem vyřízená, protože jsem před cestou dostala virózu, která mě vždy zcela odrovná. Vypadla jsem u hotelu z auta a kolemjdoucí si podle mé vizáže mysleli, že cestujeme někam na ledovec. Na sobě silný svetr, krk omotaný šálou a na hlavě naraženou čepici. Doufala jsem, že taková sauna zbaví mé tělo bacilů a bude lépe. Bohužel se tak nestalo. Doploužila jsem se na pokoj, věci z auta jsem naházela hala bala jedno přes druhé a padla do postele. Manžel udělal totéž, ale z jiného důvodu. Byl unavený z řízení. I přes můj ubohý stav mě jeden ze synů tahal za nohu, ať s ním jdu do bazénu, a druhý mně třepal s rukou, ať s ním jdu zase plavat do moře. Když viděli, že je maminka polomrtvá, tak toho nechali. Seděli však vzorně u mé hlavy a doufali v brzké uzdravení.

Manžel ještě před odjezdem koupil dvoulitrovou láhev burčáku, protože věděl, že tenhle lahodný mok zbožňuji, a chtěl udělat Janičce radost. Také se těšil, jak bude po cestě veselo, když budu popíjet, ale... Pro můj krkbol jsem neměla na nic pomyslení a burčák zůstal neporušen.

A tak ležíme v postelích, já na zádech, a protože jsem postižena svou prací – to je neustálým vybavováním interiérů a dekorací – tak mě napadlo podívat se aspoň půločkem, jak že ten náš pokoj vypadá. Opravdu velmi ztěžka otevřu půl oka. Moje oči jsou velké, takže

mi ho stačí jen pootevřít a vše mám zmapované. Tím očkem projedu celý pokoj a kriticky v duchu řeknu: „Hm, ani obrázek na zdi nemají.“ A oko hned zaklapnu. Ale svědomí mi nedá, v duchu se chci omluvit autorům tohoto pokoje a nabírám znovu sílu na otevření kukadla. Prohlížím pokoj a chválím: „Nóó, ale mají tady pěkně čistě vymalováno – krásné bílé stěny.“ Oko se zavřelo a já jsem byla šťastná, že jsem tak odčinila hřích svého rouhání.

Ležím, funím, a najednou! Panebože, co se děje?! Šílená detonace nás oba s manželem vystřelila z postele. Rána jako z děla a my zděšení, vůbec netušíme, co se děje. V našich očích je zmatek a strach. Že by snad atentát...?! Když však vidím, že ta krásná bílá stěna, kterou jsem před chvilkou chválila, má kropenatou fazonu a kape na vše, co je rozložené po pokoji, a tisíce zelených střípků z lahve je všude kolem, tak je jasné, že se o slovo přihlásil burčák. Jak jinak, než že jsem to schytala já. Měla jsem přece ten burčák pootevřít a ne ho nechat zavřený! Co teď? Manžel láteří a sakruje. Ležel zcela nahý pod tou jejich plachetkou a tak nahý vstal a vzal nějaké hadry, které byly po ruce, a pokoušel se kapající dobrotu ze zdi nějakým způsobem odstranit. Komičtější scénu jsem v životě neviděla. Tak jsem dostala „úžasný nápad“ a poprosila syna o něco jedinečného. A to, ať mi podá kameru a foťák, že tatínka takhle zvěčním. Na filmování jsem ještě sílu měla! A na strašné smání taky. Ale to byl již oheň na střeše a vrchol mého konání. Manžel se rozzuřil ještě víc, že mám tak praštěné nápady, a začal i mě plácet tou burčákovou hadrou. A ať prý sebou mrsknu a pomohu mu. Předstírala jsem pomáhání, protože při předstávě uklízení této spouští se mi ještě více přitížilo. Tak jsem aspoň přeskládávala různé zbleptané věci z místa na místo. Lepily naše tašky, pasy, oblečení, deky... prostě vše. Tehdy to bylo dramatické, nyní se tomu směju. Po celodenním uklízení se nám podařilo tuto explozi odstranit, ale pěkně jsme si mákli.

Samozřejmě to mělo pokračování, každý den se stalo něco podobného, ale kdo chce číst, co bylo dál, tak musí přemluvit autora nápadu na knihu *Kraťasy*, aby se další kniha jmenovala *Bermudy*, kde bude povoleno psát příběhy delší. I tak je z toho opět román.

Cirkus

Jarmila Görnerová, Klatovy

Do města přijel cirkus. Moc velký zájem obyvatel města o představení nebyl. V tom městě X musel jeden cirkusák do nemocnice. Přišel ho navštívit kamarád z cirkusu a měl s sebou malé lvíče. „Tady nesmí být ani pes, natož lev.“ Schovali lvíče do vedlejší místnosti. Do této místnosti vstoupil znenadání primář a začal strašlivě křičet. Lvíče se primáře leklo a schovalo se v čekárně pod lavicemi a nohama pacientů. Druhý den noviny psaly

o panu primáři, který se nebojí ani lva. Primář se stal hrdinou a večer i odpoledne byl cirkus naplněn diváky, kteří se zajímali o zvířata a hlavně o lvy. Cirkus vydělal mnoho peněz a mohl přilepšit svým lidem i zvířatům.

Cesta k lékaři

Jaroslava Crhanová, Český Krumlov

Je to již asi 7 let, to ještě žil můj manžel a oba jsme jezdili pravidelně na kontrolu k obvodnímu lékaři ze Zlaté Koruny do Českého Krumlova. Já na změření tlaku a pro prášky, manžel pro léky na srdíčko – byl po infarktu v plném invalidním důchodu. Zpravidla hned kolem osmé hodiny manžel nachystal auto a čekal na dvoře, až pustím slepice. Tehdy to bylo v zimě a na cestu do kůlny, kde jsme ty slepice měli, jsem si nazula jen pantofle, které byly značně zašpiněné, protože jsem je používala jen při venkovních pracích. Měla jsem v úmyslu přezout se pak samozřejmě do kozaček, které jsem měla připravené v chodbě, jenže manžel spěchal, a tak když jsem se vracela od slepic, měl už zamčené domovní dveře, a já v tom fofru jsem naskočila do auta a bič a pryč. Teprve u polikliniky, když jsem vystupovala z auta, jsem s hrůzou zjistila, že jsem se nepřezula. V zimním kabátě a v zamazaných pantoflích to byla děsná situace. Manžel prohlásil, že se těch sedm kilometrů do Zlaté Koruny vracet nebude, dal mi svůj kapesník a řekl, abych si ty pantofle umyla na WC v poliklinice. Co se dalo dělat?

Umyla jsem pantofle, pak samozřejmě i umyvadlo, a už jsem se nesla do čekárny, která byla hned naproti záchodům, a sedla si vedle manžela. Když na nás přišla řada, omlouvala jsem se lékaři, aby se nedivil, že jsem přišla v zimě v pantoflích. A pan doktor na to: „No, horší by bylo, kdybyste nám přišla v plavkách.“

Čeština?

Marta Ordáňová, Hranice u Aše

Dotknu se jednoho tématu, které se dnes samo nabízí. Řekla bych, „jak dáváme tomu češtinovi zabrat“.

Mám ráda češtinu, ten náš krásný a bohatý jazyk, jaký asi nemá žádný jiný národ. Umím i anglicky a angličtinu dokonce učím, ale to, co teď slyšíme a čteme – tak to už možná bude nějaký nový jazyk budoucnosti. Napsala jsem na to takovou malou parodii.